

LO MESTRE TITAS

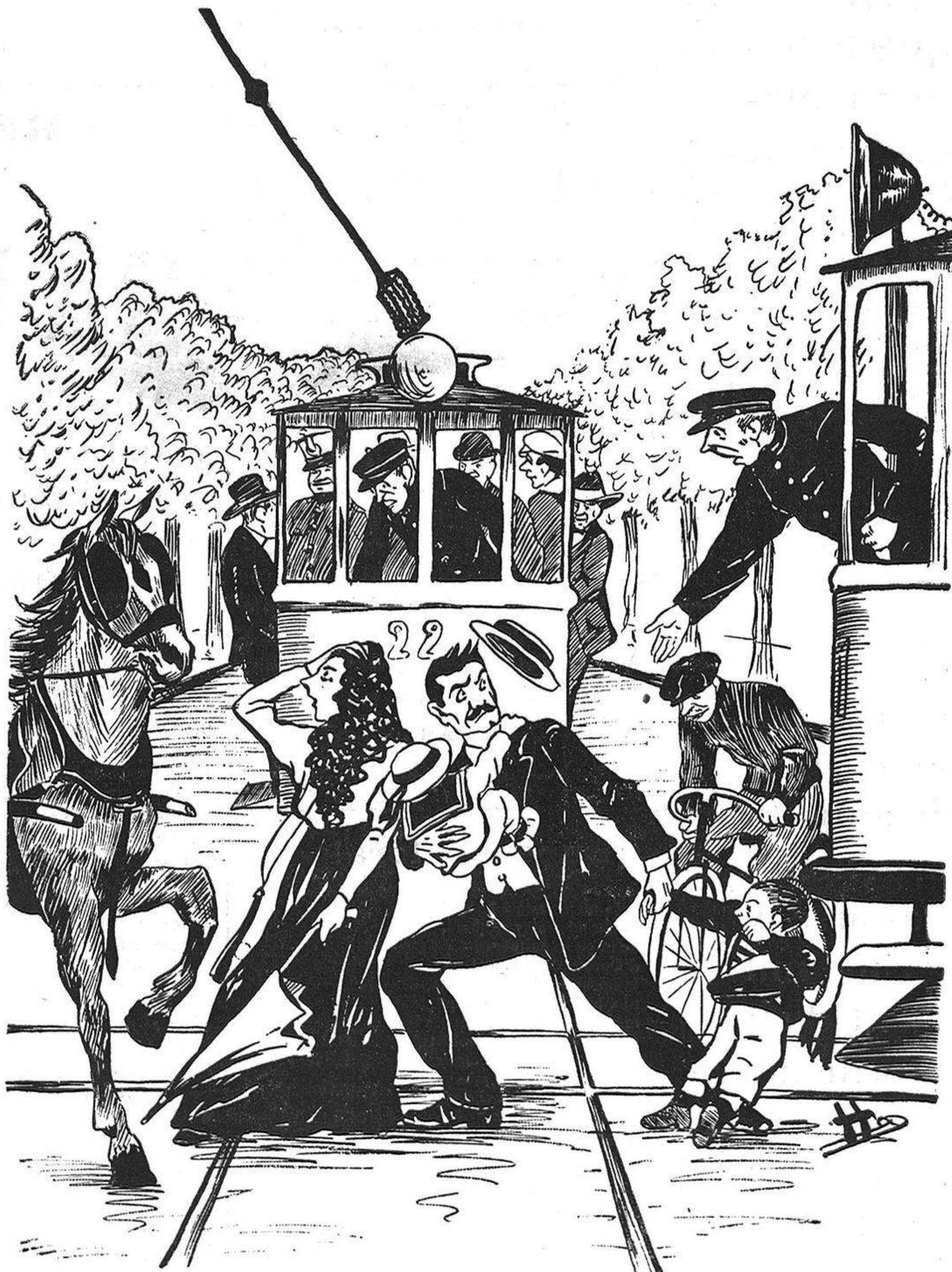
SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Número solt 5 céntims

¿ Se pot viure á Barcelona ?

¡ Aixó es pitjor que la suspensió de garantias y l'estat de siti... per ara !

AUTÓGRAFO REGI

NOTICIAS DE VENECIA

Sr. Director de Lo MESTRE TITAS.

Mon estimat amich y correligionari: Després de visitar algunes ciutats de Fransa é Italia, vaig arribar á Venecia el 3 del actual á las 11 y mitja de la nit.

Com vosté ja ha experimentat alguna vegada la sensació que sent tot carlista al penetrar en lo Palau del Loredan, ahont nostre estimat Senyor passa los días esperant l' hora tremenda... no m' detindrè en detallarli la meva, tant fonda com agradable.

De totes parts, no sols d'Espanya, sinó d'Europa, se reberen telegramas de felicitació el día de Sant Carlos, y aquest any, tal volta per ser l'últim en que 'ls Senyors lo passarán á Venecia, foren més numerosos y si cap, més entusiastas que may.

Vingueren, expresament per acompanyar als Senyors en dit dia, l'infatigable carlista don Tirso de Olozabal, l'eloqüentíssim orador don Juan V. de Mella, y el general don Marcelino Martínez de Junquera, trobantse aquí ab l'acaudalat propietari espanyol de Guatemala don Joaquim Moreno y l'il·lustrat sacerdot de Mejich don Manuel Morá.

Després que 'ls Senyors oïren la Santa Missa que digué el M. R. P. Comissari de Terra Santa en Venecia, de l'Ordre de Sant Francisco, va tenir lloch lo diná.

Dech manifestar que la riquíssima casulla ab que 's celebraba la Missa y que ostenta en el centro la imatge de Sant Carlos Borromeo, es brodada per donya Berta, y regalada á Don Carlos el dia del seu Sant.

Després se passá al Saló de Banderas, ahont se prengué café en agradable é interesantíssima conversació sobre 'ls assumptos d'actualitat y d'un modo especial sobre las llegendas aspiracions del poble catalá que tant preocupan y espantan als governs de la Regencia.

Ahir arribaren á Venecia los Infants D. Alfonso y Donya María de las Neus, haventlos sortit á rebre á la estació els Senyors y 'ls espanyols que 's trovan aquí desde fa alguns días.

No puch estendrem més perque las circunstancias aixís ho exigeixen.

Rebi un abrás de son amich y affm. S. S. q. b. s. m.

PELAY.

Venecia, 13 Novembre de 1899.

TERCER CERTAMEN

Queda reformada la condició 5.ª de la *Convocatoria*, de la següent manera: «5. Los treballs serán enviats en *sobre* rigurosament clos. A primer terme hi haurá un *lema* y al cap de-vall tres *iniciais*; doble senyal, mediant la qual podrá donarse á coneixer l'autor de la *Décima* premiada, després del veredicté del Jurat calificador».

REBUDAS

¡Bubons y fora!

Ja no 's parla á baix ni á dalt,
ni per un remey sisquera,
de la peste putinera
d'Oporto de Portugal.
Ja no hi deu habé apestats,
ni allá á Portugal, ni aquí,
ni res d'aixó 's deu sentí,
ni en las vilas ni en poblats.
Ja tením, donchs, demostrat,
per deu centas mil rahons,
que tot aixó dels bubons
se dona per acabat.
A molts aixó 'ls farà gracia,
y 'ls daré satisfacció;
pro lo qu'es á un servidó,
creu qu'es una gran desgracia.
Sí, senyors, clá y catalá,
una desgracia, y no ment;
si es dirigida ab talent
sols la peste 'ns pot salvá.
Si ella estés ben dirigida,

y 's trobés ben gobernada,
y s'enportés la maynada
qu' á nostra patria envilida
ha causat tans dols y planys,
tants pesars y tants dolors;
jo 'ls asseguro, senyors,
qu' eram felissos per anys.

Si 's juntés ab lo talent,
una bona voluntat,....
la nostra felicitat
fora cosa d'un moment.
¡Uns dos mil cassos per día
durant una quinzena!...!
¡Fill de Deu, quina bugada,
Fill de Deu, quin' alegríal!
La peste de Portugal
manada ab talent y manya
es la salvació d'Espanya
y del honor nacional.
Vos ho dich ab veu ben alta,
oh Senyor Omnipotent,
envieunos de repent
bubons, que 'ns fan molta falta.
A lliberals y á masons
y á tota sa cadellada
ompliu los d'una vegada
de rebaxinats bubons.
Envieunos tot seguit
una pluja de bubons
que mati á tots los masons (1)
de fora y dins de Madrid.
No 'ls hi desitjo cap mal:
un quart d'arrepentiment,
una confessió fervent
y... emporteuvose 'ls cap dalt. (2)

(1) y als lliberals, també
(2) perque no fassin nosa á baix.

Rápida

SALVE

Deu Vos salve, Reyna
y Mare de misericordia,
vida, dulçura y esperan-

LA MÁ DE DEU

I

Deu que veu y ordena todas las acciones humanas, encaminantlas com plau á sa Omnipotencia infinita pera que compleixin per sí solas los inescrutables designis de sa sabia Providencia, deixa sentir lo pes abrumador de sa cólera divina sobre las modernas societats, fonamentadas sobre l'utópica basamenta del més grosser materialisme.

Montat l'home sobre 'l Montgolfier de son orgull, ha contemplat los maravillosos progressos de las ciencias modernas, y al veurer atravesar monts y valls, plans y rius per la gentil locomotora que ab son alegre xiulet anuncia 'l pas magestuós de la má del geni; al pensar com ciutats ambulants, coronadas de fum, marxan en totas direccions sobre las líquidas y atrevidas profunditats del mar, reliscant entre un abim d'aire y un abim d'aygua; al oír ó llegir paraulas pronunciadas ó escritas á inconcebibles distancias, que recorren ab pas de llamp los senzills fils del teléfono ó del telégrafo; al contemplar, en fi, lo grandió concert dels prodigiosos invents humans, y veureho tot fill de sa rahó, ídol de fanch que 'l verdader Deu feu perque volgué,

....., ha cridat com un boig, ab blasfem accent: «No hi ha Deu; ho ha dit l'home!»
Y repercutint aquest nefast bram de la superbia humana per todas las esferas y capas del mon de las ideas, nasqué, engendrat pel protestantisme religiós, el protestantisme filosófic, que abortá després, al trascendir en l'ordre social, la protesta política barrrejada ab lo nom de "lliberalisme".

Oració á S. Roch

Gloriós Sant, que foreu destinat per Deu pera protector nostre contra la peste, os preguém fervorosament que 'ns preserveu d'aquesta horrible plaga que 'ns ataca avuy tan directament al cos com á l'ànima.

¡Glorios Sant! si per justos judicis de Deu fossem alguna vegada aco-

L'arribada del vell patrici en Durán y Bas, y del eloqüent defensor dels gremis, Sr. Sol y Ortega, foren dos manifestacions inmensas de carinyo y agraïment á aquets dos il·lustres barcelonins.

Més de 40.000 personas rodejavan, diumenge, el cotxe en que arribava l'últim d'aquests senyors, aclamantlo ab *viscas* entusiastas y molt significatius. Els repichs de mans aixordavan al pas del cotxe, milers de sombreros saludavan, cents de blanquíssims mocadors onejavan pels balcons, mentres dos continuos archs de flors queyan al voltant del eloqüent diputat, agraïdíssim á tantas móstras d'estima y de carinyo.

mesos de la peste, feu que no sia de la peste lliberal, puig aquesta no dona temps, generalment, de confessarse y nosaltres preferim mil vegadas al torment de l'ànima, tots los torments imaginables del cos.

Oh protector nostre; intercediu per nostra eterna salvació. AMEN.

Lo lliberalisme va proclamarse senyor del mon, sas doctrinas, que prompte formaren escola y en las que hi cabian totas las concupiscencias, enfront de qual llista hi figuren la de la carn, la del or y la de l'ambició, trobaren prossélits, perque sempre hi hagut amichs del llibertinatje; l'home, per naturalesa inclinat al mal, acceptá sens protesta los principis que legalisavan sas passions, y prompte pobles y nacions somesos á son inverosímil jou, foren joguina de sas insaciables ambicions, y l'indiferencia en l'ordre moral, la tirania en lo polítich, l'irreligió en lo civil, la bancarrota en lo económic, la secularisació del dret y el monopoli de la literatura, foren los desditxats fruyts del arbre de la protesta, nascut de la lleitor que l'àngel del mal llansá sobre 'l cor dels homes al pronunciar l'horrible *non serviam*.

Tot just conseguidas sas conquestas primeras, lo anomenat dret modern aná aixamplant lo camp de sas operacions, y deixant poch á poch son disfrás ridícul y odiós, se presentá á las nacions tal y com era: racionalista y sens Deu.

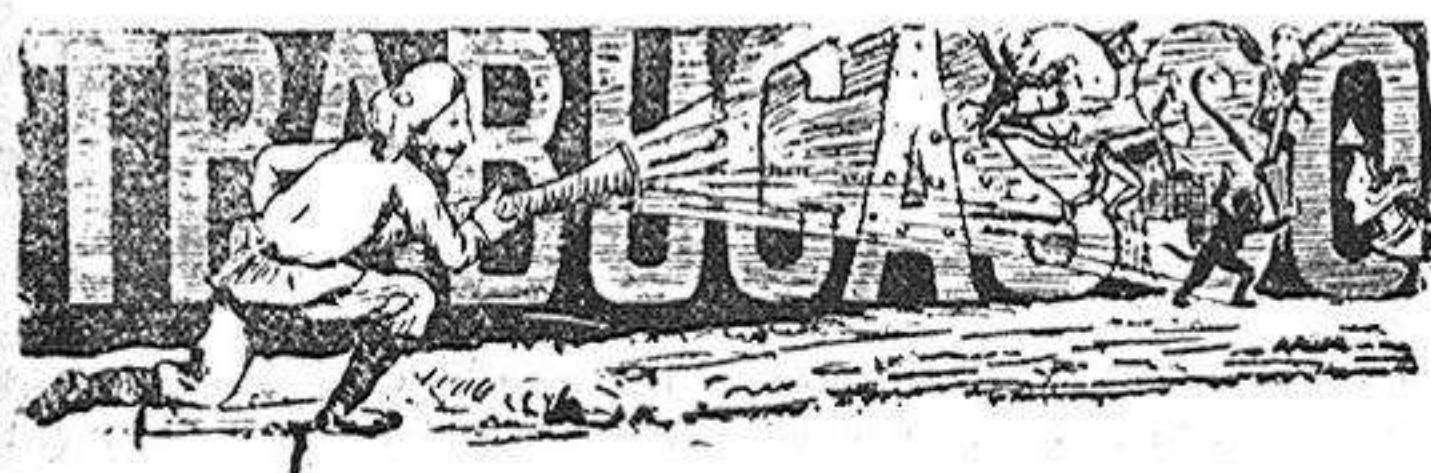
Quan arribá al domini absolut de las societats, ocupant los sitals dels alts poders, suprimí á Deu per innecessari y á la religió per cara, proclamant "los drets del home", y llensá de las escolas los Sants Cristos, amontonantlos en los carros de la brutícia.

Y Budha y Cristo, y Confuci y Mahoma, y Calvino y Lutero, y Deus y Deu, y Korán y Evangeli, y llum y tenebras, y veritat y errors, y concupiscencias y virtuts, y crims y perfeccions... tot confós, formant l'espantosa montanya de la conciencia lliure y de la llibertat de cultes, aparegué als raigs del arch vol-táich com lo pedestal qu'aplastava al Gólgota, pera sostindre l'ídol miserable de l'estúpida llibertat de l'humana confusió.

Y com fletxa escapat, ó com bala escupit, degué apareixer entre torbellins de superbia, ab aleteig d'áliga y fatídich com la blavor del llamp, ja en forma d'àngel lasciu, ja ab las apariencias de serpent astuta, Satanás, que en Babel fondá l'orgull, en lo Paradís induí al crim y en lo Cel se rebelá contra son Deu, precipitantse ab escandalós estrépit en la presó eterna, desd' ahont, entre desitj d'impotent, escup al cel, pro sa baba ardenta cau sobre 'ls que en la miserable terra tenen alsada contra la creu de Cristo la negra y fatídica bandera del frare malehit, émul miserable y corromput del apóstol traïdor que ab besada de pau sagellá la sentència de mort de qui fou l'autor de la vida.

Aquesta es la génesis del lliberalisme.

(Seguirá la próxima semana.)

La Censura	sobre 'ls gremis
jay! tan dura	ó 'ls apremis
ja m'apura	(y més emis
d'alló més,	no he trovat).
No 's pot viure,	Quan el llapis
y al escriure	ja no agafis
no 's pot riure	tants patafis
del govern,	fentme fer,
Aquell home	t'asseguro
(no es pas broma)	senyor... duro
ni una coma	que en apuro
deix passar	et posaré.

AL NUNCI DEL CANYET

Sabrás que hi estat malalt de resultas d'un enft y que hi arribat fatal sense mourem gens del llit.

Ara que ja m'hi llevat vaig á escriure un moment, ara que ja estich curat vull curar á l'altre gent.

Y á l'altre gent curaré anant seguint la baralla que vas comensá, y faré petar fortament la tralla.

No sobre teu, si ets dels meus, pro sobre del que no ho sigui, vull dirte que si no 'm creus es molt fácil que 't pessigui.

Com que 'l mon está que bull parlarém de lo que 's vessa, parlarém d'aquest embull que ha sortit á nostra pessa.

Parlarém de lo que més avuy l'atenció domina, y si 'm contradiu ab res, no t'arrendo la tunyina.

No t'arrendo 'l batibull que hi haurá si acás fas l'orni, conqui jalertat y obra l'ull si no vols que 't fassi borni.

Tinch un génit molt rebech y segons la gent s'esplica lo que de ma ploma trech es mostassa ó pica-pica.

Vaja, donchs, vejas que hi dius ab lo plan de la disputa, crech que no faltan motius per rentar la roba bruta.

Comensém: Soch catalá y lo que no ho es m'embafa... Potser dirás:—Aigua vá ¿Y á n'en Sursum qué li agafa?

Si acás ho dius ja veurás com t'emportas una surra, puig la vara ensumarás com si fossis una burra.

¿A aquesta proposició qué tens que dirhi, pavana? Espero contestació per la vinenta senmana.

SURSUM CORDA.

Hi ha á Barcelona un personatge eclesiastich que te adquirida fama d'orador. Sens dupte aqueixa fama te per origen la célebre oració fúnebre que pronuncia en los funerals d'en Concha.

Pero, siga lo que 's vulga, la té, gosa de molts simpatias á Barcelona, perque la veritat, ho es éll de simpátich; y es, además, una bona persona, que de bon grat ho reconeixem.

Pero, si el número de bonas personas es gran, grandios es també el número de guillats.

La guillardura d'aquest respectable senyor, consisteix, ó consistia, en ser anticarlista.

Cada any, el día de Sant Carlos, lo seu plat del dia, consistia en *peus de porch ab naps*, en conmeroració, deya ell, de la seba dels carlistas en somiar ser un día poder.

Molts anys ha continuat aquest bon senyor paladejant tan exquisit plat, pero dissapte passat, joh, prodigi! els seus de porch foren suprimits en aquella casa.

Als carlistas ja no 'ls donar... pota!

Aquest es una senyal que corrobora los talents del digne personatge que 'ns ocupa.

Ha vist ben clar lo que, segons carta que tenim á la vista, han vist també alguns eminents personatjes de Roma y de Toledo.

—Los francesos fins are no s'adonan de que 'ls frares son un destorb á la civilisació y que per consegüent convé desterrarlos costi lo que costi. ¡Ases! Nosaltres sense tenir tantas agallas ni tirarnos tant d'incens com ells ab alló de ser "el cerebro d'Europa," y 'l "portaestandart de la civilisació" fa ja molt temps que no 'ns mamém lo dit en aquesta qüestió. Ne deixarem un bon planter á Filipinas perque 'ls tagals se 'ls menjassen rostits. Aquí ja se sab de molt temps que tenen la culpa de tot. Se perderen las colonias, no tornan los presoners de Filipinas, Catalunya no vol pagar ¿y qui n'ha de tenir la culpa? Tot seguit dihem, los frares. En Trampas fracassa á n'el Marroch, en Blanco fuig de Filipinas y de Cuba, en Primo dona quartos y no hi ha pau, en Sagasta 's romp 'l peroné, en Polavieja porta l'ull embolicat,

¿qui 'n te la culpa? los frares. Son la gent mes estranya del mon. Avuy es moda ser prim com un fideu y ells si passen per un carrer, ja no deixan lloch per ningú: incitan al anarquista y 'l condemnan á pa y aygua: xuclan los diners á les viudas y may tenen un xavo, encenen la revolució y moren á sas mans. Son copdiciosos, orgullosos, fanatichs criminals... ¡Y els sabis de Fransa no ho han vist fins ara! ¡Nosaltres som mes aixerits!

—Una noticia de sensació: "La escuadra del Almirante Cámara está á punto de zarpar. Nótase que ha hecho grande aprovisionamiento de carbón." Y encare dirán que no treballa l'actual ministeri! Donchs sápigam que aquí ab quatre dias nos ha posat l'escuadra en peu de batalla. El "Pelayo" ha sortit ara dels caminadors y diu que *anda tal cual*: lo "Lepanto" es nou flamant; han mndat la pell del "Alfonso XIII" y ja tenim un nucleo. Poseuhi al costat quatre canalletas "l'Audaz" "l'Osado" "lo Fugaz" etc., y veusaquí una escuadra que pot aterrá 'l mon.

—Si aquest govern no cau prompte y no 's concedeix lo Concert Económic encara 'ls castellans s'adonarán de que aquí á Barcelona tenen una mina per explotar. Ara tenen acaparats tots los oficis ganduls que hi han en aquesta regió. Mes si be miran veurán que ab aixó del tancament de portas poden ells ferhi una bona industria ab l'esquena drete. Que envihi cop de vasons de garbanzos que es l'únich que surt de per allá y vingan ab carretons á vendre pels carrers. Y aixís fan un favor á Barcelona que per culpa d'aquests quatre separatistas no sap que menjar; y deixan á n'aquests mercachifles á la lluna de Valencia.

—Aixó es el pays de l'olla; aquí teniu al gran senyor Altolaguirre que es un dels habitants d'aquest pays. Ara li ha pegat per fer l'ignoscent: y envia un comunicat als presidents de las corporacions de Catalunya demanantlos explicacions del seu manifest al pays y que li denuncihi los abusos dels investigadors. Y lo mes bonich es que aixó diu que ho fa per ordre superior. ¡Quina ignorancia la d'Altolaguirre y 'ls seus superiors! Aquesta gent no 'n tenen prou de viure á la nostra esquena sino que encare 's volen rifar de nosaltres. Pro aixó s'acabarà prompte. ¡Aprofiteuse! perque aviat sereu vosaltres los tions que servirán pera fer bullir aquesta olla. Y si aixís no fos, pobre Catalunya y pobre Espanya!

A la Diputació també hi hagué gatzara en l'ultima sessió.

També hi ha diputats catalans que están contra Catalunya.

Els tindrem presents.

ça nostra, Deu Vos salve. A Vos cridém los desterrats fills de Eva; á Vos suspirém gement y plorant en eixa vall de llágrimas; ea, donchs, advocada nostre, gireu envers nosaltres vostres ulls tant misericordiosos y després d'aquest desterro, mostraunos á Jesús fruyt beneyt del vos-

tre sant ventre ¡Oh Clementíssima, oh piadosa, oh dolça sempre Verge Maria! Santa Mare de Deu pregeu per nosaltres per que siguem dignes d'alcalçar las promesas de nostre Senyor Jesucrist. AMEN.

LOS CATALANISTAS

Hem de donar als nostres lectors la satisfactoria noticia de que els set ó vuyt *elefants de la poesia catalana* que constituïen el Jurat pera premiar la lletra que *diuhen ells* que reemplaçarà á la actual de *Los Segadors*, han dit que de las 100 y pico de composicions rebudas "no n'hi havia cap que meresqués el premi".

Concedint de bon grat (som molt generosos) que aquell *soi dissant* "Jurat calificador" tingui prou mèrits y sofre suficient pera judicar un *Himne nacional*, voldriam que 'ns diguessen aquests senyors si aquest resultat no és una prova més de la inutilitat evident d'aquest tant poch pensat *Concurs*. Perque, ó á Catalunya no hi ha poeta capás de fer l'himne nacional, ó aquestas circumstancias no son pera fer himnes, ó els que podrian ferlo pensan lo contrari de *La Nació Catalana*. Dir lo primer es injust y faria poca gracia en boca de *La Nació*, quan ella sab que Catalunya está al cap del moviment intelectual peninsular. Afir-mar lo segon es darnos la rahó y confessar que 'l Certamen aquest no devia obrirse. Y si prefereixen lo tercer, tenim que á la una part está *La Nació*, y

al altra els intellectuals, els poetes, es dir, que *La Nació* ha fet un trist paper abrogantse facultats que solsament els poetes de Catalunya podian abrogarse.

D'aixó ne dedueix cualsevulla que pensi ab el cervell que lo millor, lo únich racional, era tancar el Certamen y tirar terra sobre de lo passat, pera no profundisar més las divisions. Pro *La Nació Catalana* té una llógica especial y d'ús particular, y en virtut d'ella ha obert un nou Certamen... pera lo mateix fi. No obstant, el senyor Gay s'ha sortit del Jurat, pues no s'ha prestat á fer més papers ridículs.

Per mí, que continuí *La Nació*. Y que surti una composició premiada pera ferla popular. Y si de tal pare tals fills, votém pera que la guanyi el popular poeta Noy de Tona.

Un quimich extranger ha intentat fer el cens de la població que habita en un formatge Gruyère, y ha trovat que, pam mes pam menos, 90.000 microbis vivian felissos y ditxosos en aquell mon en petit. Posá després el formatge á un recó per espay de 70 días y després hi trobá la friolera de 800.000 animalutxos. En un formatge Rochefort hi ha, per terme mitj, dos millonets de microbis, com si diguessen una *bicoca*. ¡Y del modo que 'ns els cruspim!

L'apotecari Gimenez ha fet un medicament assombrós.

—No sols cura las febras tifoideas—diu l'apotecari—sino que las evita.

—¿Cóm? li preguntan.

—No hi ha mes que pendre dos collaradas del xarop 15 minuts avants de notar el primer síntoma.

—¿L'incomoda el fum?—pregunta un viatjer á una senyoreta, tenint ja 'l cigarro en *ristre* y la capsá á punt de rascar.

—No se que contestar—li respon la senyoreta, —perque may cap cavaller s'ha atrevit á fumar al devant meu.

El Dr. Hannemann, de Berlín, ha inventat un teléfono de butxacá. Es un petit y económic aparato que pot unir-se y desunir-se comodament als fils dels timbres electrichs; y com que aquets son ja tant comuns en tots los hotels, hospitals y hasta casas particulars, resulta un teléfono baratissim. Ab ell podém treurer nostre telefono, com ara treyém nostre relotje.

A Suiza. Al arribar á cert paratje, el cotxero diu als viatjers:

—Desde aquest moment el camí sols es practicable per las mulas. Els suplico, donchs, que baixin del carruatje y continuin la marxa á peu.

—Mon general; crech tenir dret á una recom-pensa.

—¿Ha sigut ferit?

—Sí, senyor; mon general.

—¿Ahont?

—En l'amor propi. El capitá m'ha dit *gallina*.

CORRESPONDENCIA

Lo Rossinyol d'Agramunt: Mes curteta aniria ab molt gust.—*Lo Pastor del Coll de Malla*: son molt fluixos.—*Xenofonte*: está vosté en un error, ó en mil. Som los mateixos que avants y el Sr. R... es lo qu'era. ¿Que ignora vosté que Barcelona está en estat de siti? Me sembla que vosté es burla ignoscentment de nosaltres.—*Lo Trabucaire*: pensi que 'ls originals hem de rebrels el dimecres al mati lo menos; sino per la senmana següent perden la oportunitat.—*Agustí O. M.* de Vich; anirà en l'Almanach.—*F. de P. Bertrán*, Reus; no pot anar millor; moltes gracias.—*J. Ll.*, de Igualada; son una mica coixas; si las llimava podrian anar.—*Un carli de la vida*; lo tenim en cartera pera altre ocasió.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.

LA DEMOCRACIA

(Acabament)

Son tan democràtics, que 'ls representants que 'l poble deu elegir pera fer las lleys, los divideixen ab noms polítichs, imposan lo candidat á cada un dels districtes, y després, quan se presenta un conflicte entre la voluntat ministerial y 'ls interessos populars, llavors, com lo diputat deu á 'n aquella y no al poble lo càrrech que ostenta, vota lo que 'l ministre diu y no lo que 'l poble vol. Y per aixó cauhen cada día nous impostos y novas tributacions que aplastan al país contribuent.

Son tant democràtics, que 'l poble no té cap intervenció, ni d'aprop ni de lluny, en la governació del Estat; no solsament los ministres, que aquests los nombra 'l Jefe del Estat, sino los gobernadors y moltíssims arcaldes se nombran de R. O., de qual modo l'institució més popular, lo municipi, queda subjecte al poder central y divorciat del pobre poble.

En quatre tochs, donchs, queda demostrada la excelencia de la democracia lliberal, que sols ho es de nom, pro may será efectiva ni palpable, perque la tésis lliberal es una mentida filosófica, qu'embruta tot lo que toca y pudreix tot lo que ab ella té contacte.

Sos fruyts son de perdicó y de mort. Aparteuosen com de la peste, perque es molt pitjor qu'ella.

IX

Epilech.

Tots los punts fins ara tractats son d'essencialíssima importancia. y sentim coralment lo que nostres curts alcansos per un cantó, y per altre l'indole propia d'aquesta classe de treballs no 'ns permetin estendernos en altres ordres de consideracions y ab l'amplitud necessaria pera portar més al coneixement de mos lectors, lo íntim que sento de las veritats qu'exposo suscintament.

Sols podria extendrem, usar altres provas y valdrem d'altre llenguatge, si Deu me fes la gracia de que qualsevol lliberalot dels molts que per desgracia vejetan per aquestas terras, pujantse la mosca al nas, volgués contradir-me y refutar mos acerts y afirmacions.

Llavors sí que gosaria, y extremant las conseqüencias llógicament sentadas tindria 'l gust de demostrarli la virtut, veritat y honradés del programa carlista, fill de l'Església de Deu, y l'asquerositat, mentida y vilesa del lliberal, fill de las concupiscencias de Satanás.

Comparéu no obstant, los que aixó llegiu, lo concepte d'una y altra democracia, la grandesa de l'una y el vilipendi ab que viu l'altra, las conseqüencias religioses, polítiques y socials que adornan la cristiana y donan á la lliberal fetor de muladar, l'espirit altament

democràtic de l'Església Catòlica y l'autocràtic de la tésis lliberal, objecte tot d'aquestas ratllas, y suscita y somerament exposat, potser sens ordre ni concert, pero innegablement ab la més bona fe d'aquest mon, y veuréu la diferencia, y ab la diferencia la lliçó, y ab la lliçó la norma á que debeu ajustar vostra conducta y vostre comportament si voléu ser homes honrats y ciutadans útils á Deu y á la Patria.

Podré no guanyar lo premi ofert, pero innegablement hauré dat als pobres una serie de maxims cristianas y carlinas (si Deu permet qu'aquestas paraulas mevas arribin á las mans dels homes per los que avuy escrich) las que seguidas al peu de la lletra los donará lo ben-estar y la pau de la casa.

Sens cap mena de retóricas he volgut escriurer, potser violentantme y fent presió á una imaginació, boja molts vegadas, pera coddensar en breus paraulas, substanciosas y categoricas, vritats ab las que 's pot omplir molts llibres y molts biblioteas.

Y al tancar aquest *Epilech* he de declarar ab tota fermesa que crech tot, absolutament tot quant dich, sens que, ni punt ni coma, deixi jo d'observar en la practica.

Soch dels que crehuen que es millor predicar ab l'exemple qu'ab la paraula.

X

Conclusió.

He arribat al cap-de-vall de ma tasca.

Bona ó dolenta, ma pobra disertació, aquí está.

Gracias á Deu, he fet quant necessari creya pera acabarla dignament.

Quant lo Jurat calificador llegesca aquests ultims mots, vull que rebí ab mon cortés salutació, la seguretat de que ningú respectará mes que jo, son fallo que desd'ara 'l confesso just y acertat.

Si 'm dona 'l premi, lo rebré ab la natural satisfacció que sab que ha fet quelcom profitós per l'immortal causa del tradicionalisme espanyol; no ab orgull ni vanitat, perque no caben en mí.

Si me 'l nega, respectaré sa decisió ab respecte, segur de que com soch lo més inútil de quants hi han concorregut, y que per consegüent no es injust, ni sisquera estrany de que mon atreviment sigui desetxat pels que saben mes que jo.

Y tot sigui á major honra y gloria de Deu, y bé de nostra santa Causa.

MANEL ROGER DE LLURIA.

FI

1er. d'Agost de 1899.